

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 21. mája 2015 (*)

„Návrh na zažatie prejudiciálneho konania – Voľný pohyb kapitálu – Výnimka – Pohyby kapitálu zahrnujúce poskytovanie finančných služieb – Vnútroštátna právna úprava stanovujúca paušálne zdanenie príjmov z kapitálového majetku pochádzajúcich z podielov na zahraničných investičných fondoch – Ľierne fondy“

Vo veci C-560/13,

ktorej predmetom je návrh na zažatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Bundesfinanzhof (Nemecko) zo 6. augusta 2013 a doručený Súdnemu dvoru 30. októbra 2013, ktorý súvisí s konaním:

Finanzamt Ulm

proti

Ingeborg Wagnerovej-Raithovej,

za úasti:

Bundesministerium der Finanzen,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Tizzano, sudcovia S. Rodin, E. Levits (spravodajca), M. Berger a F. Biltgen,

generálny advokát: P. Mengozzi,

tajomník: K. Malacek, referent,

so zreteňom na písomnú žasť konania a po pojednávaní z 20. novembra 2014,

so zreteňom na pripomienky, ktoré predložili:

- I. Wagner-Raith, v zastúpení: U. Ziegler, Rechtsanwalt,
- nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze, A. Wiedmann a K. Petersen, splnomocnení zástupcovia,
- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci P. Gentili, avvocato dello Stato,
- vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: S. Brighthouse, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci K. Bacon, barrister,
- Európska komisia, v zastúpení: T. Scharf, A. Cordewener a W. Roels, splnomocnení zástupcovia,

po vypožutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 18. decembra 2014,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na zažatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 64 ods. 1 ZFEÚ.

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Ingeborg Wagnerovou-Raithovou, právnou nástupkyňou Marie Schweierovej, a Finanzamt Ulm (Daňový úrad v Ulme) vo veci zdanenia príjmov z kapitálového majetku pochádzajúcich z podielov na investičných fondoch so sídlom na Kajmaních ostrovoch (zámorské krajiny a územia Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska).

Právny rámec

Právo Únie

3 Článok 1 ods. 1 smernice Rady 88/361/EHS z 24. júna 1988, ktorou sa vykonáva článok 67 zmluvy [článok zrušený Amsterdamskou zmluvou] (Ú. v. ES L 178, s. 5; Mim. vyd. 10/001, s. 10), stanovuje, že „bez toho, aby tým boli dotknuté nasledujúce ustanovenia, musia členské štáty odstrániť obmedzenia pohybu kapitálu platné pre tuzemcov členských štátov. Aby sa zjednodušilo vykonávanie tejto smernice, pohyb kapitálu sa klasifikuje v súlade s nomenklatúrou v prílohe I.“

4 Medzi pohyby kapitálu uvedené v prílohe I smernice 88/361 patrí podľa rubriky I, nazvanej „Priame investície“, spoluúčasť na nových alebo existujúcich podnikoch so zreteňom na nadväzovanie alebo udržiavanie trvalých hospodárskych prepojení.

5 Rubrika IV uvedenej prílohy, nazvaná „Operácie s podielovými listami podnikov kolektívneho investovania“, zahŕňa v časti A týkajúcej sa „transakcií s podielovými listami podnikov kolektívneho investovania“ najmä nadobúdanie podielových listov zahraničných podnikov obchodovaných na burze cenných papierov tuzemcami a nadobúdanie podielových listov zahraničných podnikov neobchodovaných na burze cenných papierov tuzemcami.

6 „Vysvetľujúce poznámky“ obsiahnuté v tej istej prílohe spresňujú:

„Výlučne na účely tejto nomenklatúry a tejto smernice majú uvedené výrazy tento význam:

Priame investície

Investície všetkých druhov, ktoré boli vykonané fyzickými osobami alebo obchodnými, priemyselnými alebo finančnými podnikmi a ktoré slúžia na vytvorenie a udržanie trvalých a priamych prepojení medzi osobou poskytujúcou kapitál a podnikateľom alebo podnikom, ktorému sa kapitál poskytuje na účely vykonávania jeho hospodárskej činnosti. Tento pojem sa preto musí chápať v čo najširšom zmysle.

...

Pokiaľ ide o podniky uvedené v bode I – 2 nomenklatúry, ktoré majú postavenie akciových spoločností, ide tu o spoločnosť vo forme priamych investícií, kde akcie vo vlastníctve fyzickej osoby, iného podniku alebo akéhokoľvek iného vlastníka umožňujú akcionárovi, buď na základe ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov o akciových spoločnostiach, alebo na základe iných ustanovení, efektívne sa zúčastňovať na riadení alebo kontrole spoločnosti.

...“

Nemecké právo

7 § 17 zákona z 28. júla 1969 o predaji zahraničných investičných podielov a o zdanení výnosov z nich (Gesetz über den Vertrieb ausländischer Investmentanteile und über die Besteuerung der Erträge aus ausländischen Investmentanteilen) (BGBl. 1969 I, s. 986) v znení účinnom od 1. januára 2002 do 31. decembra 2003 (ďalej len „AuslInvestmG“), pokiaľ ide o zdanenie príjmov z podielov na zahraničných investičných fondoch, stanovoval:

„1. Dividendy zo zahraničných investičných podielov... patria k príjmom z kapitálového majetku v zmysle § 20 ods. 1 bodu 1 zákona o dani z príjmov...

...

3. Odseky 1 až 2 sa uplatnia len v prípade:

(1) a) keď zahraničná investičná spoločnosť oznámila orgánu svoj úmysel distribuovať zahraničné investičné podiely, ktoré spadajú do pôsobnosti tohto zákona, prostredníctvom verejnej ponuky, verejnej reklamy alebo podobným spôsobom... alebo

b) keď sa zahraničné investičné podiely, ktoré sú povolené na účely obchodovania na nemeckej burze alebo na regulovanom trhu, s výnimkou oznámení, ktoré burza predpisuje, nedistribuuujú prostredníctvom verejnej ponuky, verejnej reklamy alebo podobným spôsobom (§ 1 ods. 2), a keď zahraničná investičná spoločnosť vymenovala zástupcu so sídlom alebo bydliskom v pôsobnosti tohto zákona, ktorý ju môže zastupovať pred daňovými orgánmi a pred súdmi, ktoré sú príslušné konať vo finančných veciach, a

(2) keď zahraničná investičná spoločnosť oznámi majiteľom zahraničných investičných podielov pri každom vyplatení dividend v nemeckom jazyku... [výšku dividendy za investičný podiel a určité sumy, ktoré obsahuje],

...

a na požiadanie preukáže správnosť týchto informácií.“

8 § 18 AuslInvestmG v znení účinnom od 30. decembra 1993 do 31. decembra 2000 stanovoval:

„1. Keď nie sú splnené požiadavky podľa § 17, potom dividendy zo zahraničných investičných podielov... patria medzi príjmy z kapitálového majetku v zmysle § 20 ods. 1 bodu 1 zákona o dani z príjmov...

2. Daňové základy uvedené v prvom odseku je nutné preukázať. Podklady slúžiace ako dôkaz musia byť spracované v nemeckom jazyku alebo musia obsahovať nemecký preklad. Zahraničná investičná spoločnosť je povinná vymenovať zástupcu, ktorý má sídlo alebo bydlisko v pôsobnosti tohto zákona a ktorý ju môže zastupovať pred daňovými orgánmi a pred súdmi, ktoré

sú príslušné konať vo finančných veciach.

3. Keď sa dôkaz neposkytne bezchybne alebo keď nedôjde k vymenovaniu zástupcu, zdaneniu podliehajú dividendy, ktoré poberá príjemca zo zahraničných investičných podielov, ako aj 90 % preplatku, ktorý vyplýva z rozdielu medzi prvou cenou spätného odkúpenia zahraničného investičného podielu stanovenou v kalendárnom roku a poslednou cenou spätného odkúpenia tohto podielu stanovenou v kalendárnom roku; zdaneniu však podlieha najmenej 10 % poslednej ceny spätného odkúpenia stanovenej v kalendárnom roku. ...“

9 Zákon o investičných spoločnostiach (Gesetz über Kapitalanlagegesellschaften) v znení uplatniteľnom na tuzemské investičné fondy v období, o ktoré ide v konaní vo veci samej, v podstate stanovoval, že vlastníci podielov boli zdaňovaní podľa „zásady transparentnosti“, t. j. zaobchádzalo sa s nimi, ako keby priamo sami dosiahli príjmy z kolektívneho portfólia.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

10 V období rokov 1997 až 2003 disponovala pani Schweierová vkladom v LGT Bank AG (ďalej len „LGT“) v Lichtenštajnsku, ktorého súčasťou boli najmä podiely na investičných fondoch so sídlom na Kajmaních ostrovoch. Tieto investičné fondy, ktoré nedodrжали povinnosti v oblasti oznámenia, povolenia a preukázania v zmysle § 17 ods. 3 AuslInvestmG a nestanovili ani nijakého zástupcu v zmysle § 18 ods. 2 tretej vety AuslInvestmG, boli preto v Nemecku považované za tzv. čierne fondy, na ktoré sa mohli uplatniť ustanovenia § 18 ods. 3 AuslInvestmG.

11 V roku 2008 pani Schweierová po prvýkrát informovala Finanzamt Ulm (Daňový úrad v Ulme, Nemecko), že počas dotknutých rokov dosiahla príjmy z kapitálového majetku pochádzajúce najmä z vkladu, ktorý mala v LGT. Pani Schweierová tak prostredníctvom opravených daňových priznaní oznámila tieto príjmy tomuto daňovému úradu po tom, čo vypočítala sumu na základe dokumentov, ktoré jej LGT poskytla, a následne na základe § 18 ods. 3 AuslInvestmG stanovila paušálnu sumu za každé dotknuté zdaňovacie obdobie.

12 Dotknutý daňový úrad zmenil výmery dane z príjmov pani Schweierovej, ktoré zodpovedali týmto zdaňovacím obdobiam, tým, že stanovil sumy príjmov z kapitálového majetku pochádzajúce z predmetných podielov na 44 970,60 eura za rok 1997, 63 779,07 eura za rok 1998, 106 826,16 eura za rok 1999, 94 999,24 eura za rok 2000, 96 055,10 eura za rok 2001, 100 157,99 eura za rok 2002 a 116 823,07 eura za rok 2003, t. j. v celkovej sume 623 611,32 eura.

13 Pani Schweierová podala proti týmto daňovým doplatkom námietky, pričom poukázala na rozpor paušálneho zdanenia podľa § 18 ods. 3 AuslInvestmG so zásadou voľného pohybu kapitálu. Domnievala sa, že dodatočné zdanenie malo vychádzať len zo skutočných výnosov, ktorých sumu bolo potrebné stanoviť. Pani Schweierová požiadala, aby jej príjmy z kapitálového majetku boli zdanené v súlade s § 18 ods. 1 AuslInvestmG, a na tento účel poskytla dotknutému daňovému úradu potrebné dokumenty a výpočty.

14 Keďže Finanzamt Ulm zamietol túto námietku, pani Schweierová podala žalobu na Finanzgericht Baden-Württemberg (Finančný súd v Bádensku-Württembersku). Rozsudkom z 27. februára 2012 tento súd v podstate tejto žalobe vyhovel, pričom usúdil, že § 18 ods. 3 AuslInvestmG je v rozpore so zásadou voľného pohybu kapitálu, v dôsledku čoho rozhodol, že príjmy z kapitálového majetku, ktoré pani Schweierová skutočne dosiahla na základe predmetných podielov, boli v prípade každého z dotknutých zdaňovacích období nižšie než suma stanovená v súlade s § 18 ods. 3 AuslInvestmG, pričom dosahovali celkovú sumu 260 872,97 eura. Finanzamt Ulm podal proti tomuto rozsudku opravný prostriedok „Revision“ na Bundesfinanzhof (Spolkový finančný súd).

15 V rámci tohto opravného prostriedku „Revision“ Finanzamt Ulm tvrdí, že § 18 ods. 3 AuslInvestmG treba uplatniť na vec samú, pretože toto ustanovenie je prípadom klauzuly „standstill“ stanovenej v článku 64 ods. 1 ZFEÚ. Na jednej strane, keďže správanie investičného fondu je neoddeliteľne spojené so zdanením investorov, ktorí sú vlastními podielov na tomto fonde, potom sa § 18 ods. 3 AuslInvestmG vzťahuje nielen na investorov, ale aj na samotné investičné fondy, a teda sa týka poskytovania finančných služieb v zmysle článku 64 ods. 1 ZFEÚ. Na druhej strane podiel na investícii fondu predstavuje priamu investíciu.

16 Podľa vnútroštátneho súdu paušálne zdanenie stanovené v § 18 ods. 3 AuslInvestmG môže odradiť nemeckých investorov od investovania do fondov, ktoré nespĺňajú požiadavky podľa § 17 a § 18 ods. 1 AuslInvestmG, keďže miera tohto paušálneho zdanenia je vo všeobecnosti vyššia než miera zdanenia uplatňujúca sa investorov, ktorí vlastnia podiely na tuzemských fondoch a nepredložia dôkaz príjmov, ktoré im z nich plynú. Dochádza tak k situácii, keď vlastníci podielov na tzv. „čiernom“ fonde nemôže predložiť dôkaz o sume skutočne dosiahnutých príjmov a vyhnúť sa tak uvedenému paušálnemu zdaneniu, hoci v prípade predpokladu týkajúceho sa investície do tuzemského fondu zákon o investičných spoločnostiach nestanovuje takéto paušálne zdanenie.

17 Vnútroštátny súd spresňuje, že pravidlo stanovené v § 18 ods. 3 AuslInvestmG, ktoré Finanzamt Ulm uplatnil na pani Schweierovú za dané obdobie, v podstate existovalo už k 31. decembru 1993. Tento súd však uvádza, že investičné fondy, na ktorých mala pani Schweierová podiely, sa mali považovať za zahraničné investičné fondy, pretože tieto fondy boli zriadené na základe povôvacích a kontrolných pravidiel úctinných na Kajmanách ostrovoch a spoločnosti spravujúce dotknuté investičné fondy tam mali svoje sídlo.

18 Vnútroštátny súd však vyjadruje pochybnosti, že by došlo k splneniu hmotnoprávných podmienok na uplatnenie článku 64 ods. 1 ZFEÚ a že by sa § 18 ods. 3 AuslInvestmG vzťahoval na poskytovanie finančných služieb alebo priame investície.

19 Za týchto podmienok Bundesfinanzhof rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Nebráni voľný pohyb kapitálu podľa článku [63 ZFEÚ] takej vnútroštátnej právnej úprave (v tomto prípade § 18 ods. 3 AuslInvestmG), podľa ktorej sa v prípade tuzemských držiteľov podielov v zahraničných investičných fondoch majú za určitých podmienok k vyplateným dividendám dodatočne pripočítať fiktívne príjmy vo výške 90 % rozdielu medzi prvou a poslednou cenou spätného odkúpenia za rok, najmenej však vo výške 10 % poslednej ceny spätného odkúpenia (alebo burzovej či trhovej hodnoty), pri podieloch vo fondoch tretích [krajín] preto, lebo úprava, ktorej podstata sa od 31. decembra 1993 nezmenila, súvisí s poskytovaním finančných služieb v zmysle pravidla „standstill“ v článku [64 ods. 1 ZFEÚ]?

V prípade zápornej odpovede na prvú otázku:

2. Predstavuje podiel na takom investícii fonde so sídlom v tretej krajine priamu investíciu v zmysle článku [64 ods. 1 ZFEÚ], alebo závisí odpoveď od toho, či podiel poskytuje investorovi, či už na základe vnútroštátnych predpisov štátu, v ktorom má investičný fond sídlo, alebo z iných dôvodov možnosť efektívnej úasti na riadení alebo kontrole investičného fondu?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

20 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 64 ZFEÚ má vykladať v tom zmysle, že taká vnútroštátna právna úprava, o akú ide v konaní vo veci samej a ktorá stanovuje paušálne zdanenie príjmov vlastníkov podielov na zahraničnom investičnom fonde v prípade, že tento fond nesplnil určité zákonné povinnosti, predstavuje opatrenie týkajúce sa pohybov kapitálu, ktoré zahrnujú poskytovanie finančných služieb v zmysle tohto článku.

21 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 64 ods. 1 ZFEÚ uvádza taxatívny výpočet pohybov kapitálu, ktoré umožňujú vyhnúť sa uplatneniu článku 63 ods. 1 ZFEÚ, a ako výnimka zo základnej zásady voľného pohybu kapitálu sa musí vykladať reštriktívne (pozri rozsudok Welte, C-181/12, EU:C:2013:662, bod 29).

22 Preto treba určiť, či sa právna úprava, o ktorú ide v konaní vo veci samej, vzťahuje na pohyby kapitálu, a v prípade kladnej odpovede, či tieto pohyby kapitálu zahrnujú poskytovanie finančných služieb.

23 Keďže v Zmluve o FEÚ nie je vymedzený pojem „pohyby kapitálu“, Súdny dvor priznal nomenklatúre uvedenej v prílohe I smernice 88/361 orientačný charakter, pričom podľa úvodnej časti tejto prílohy zoznam, ktorý obsahuje, nie je taxatívny (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky van Hiltten-van der Heijden, C-513/03, EU:C:2006:131, bod 39; Missionswerk Werner Heukelbach, C-25/10, EU:C:2011:65, bod 15, a Welte, C-181/12, EU:C:2013:662, bod 20).

24 Nadobúdanie podielových listov zahraničných podnikov obchodovaných alebo neobchodovaných na burze cenných papierov tuzemcami patrí medzi pohyby kapitálu uvedené v časti A týkajúcej sa „transakcií s podielovými listami podnikov kolektívneho investovania“, ktorá patrí do rubriky IV prílohy I smernice 88/361, nazvanej „Operácie s podielovými listami podnikov kolektívneho investovania“.

25 Poberanie dividend od podniku kolektívneho investovania, aj keď sa v nomenklatúre výslovne neuvádza ako „pohyb kapitálu“, možno priradiť k nadobúdaniu podielových listov zahraničných podnikov obchodovaných alebo neobchodovaných na burze cenných papierov tuzemcami, v dôsledku čoho je neoddeliteľne spojené s pohybom kapitálu (pozri v tomto zmysle rozsudok Verkooijen, C-35/98, EU:C:2000:294, bod 29).

26 V dôsledku toho taká právna úprava, o akú ide v konaní vo veci samej a ktorá upravuje zdanenie príjmov investorov, ktorí majú podiely v podnikoch kolektívneho investovania, tým, že stanovuje rôzne spôsoby zdanenia v závislosti od toho, či dotknutý zahraničný investičný fond dodržiava ustanovenia § 17 ods. 3 a § 18 ods. 2 AuslInvestmG, predstavuje opatrenie, ktoré sa týka pohybov kapitálu v zmysle uvedenej nomenklatúry.

27 Preto treba určiť, či pohyby kapitálu, ktorých sa týka taká právna úprava, o akú ide v konaní vo veci samej, zahrnujú poskytovanie finančných služieb v zmysle článku 64 ods. 1 ZFEÚ.

28 V prvom rade treba preskúmať tvrdenie, ktoré podporujú najmä vnútroštátny súd a Európska komisia a podľa ktorého jedine opatrenia, ktoré sú priamo určené samotným poskytovateľom finančných služieb a upravujú vykonávanie a kontrolu ich finančných operácií, ako aj ich povoľovanie alebo likvidáciu, môžu patriť do pôsobnosti článku 64 ods. 1 ZFEÚ, čo nepredstavuje prípad právnych úprav týkajúcich sa zdaťovania investorov.

29 V tejto súvislosti treba najskôr pripomenúť vymedzenie hranice medzi ustanoveniami Zmluvy týkajúcimi sa slobodného poskytovania služieb a ustanoveniami Zmluvy upravujúcimi voľný pohyb kapitálu.

30 Súdny dvor už rozhodol, že zo znenia článkov 56 ZFEÚ a 63 ZFEÚ, ako aj z ich systematického začlenenia v dvoch rôznych kapitolách hlavy IV Zmluvy vyplýva, že napriek ich vzájomnej úzkej prepojenosti sú tieto ustanovenia určené na úpravu odlišných situácií a každé z nich má inú oblasť pôsobnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok *Fidium Finanz*, C-452/04, EU:C:2006:631, bod 28).

31 Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že na určenie toho, či vnútroštátna právna úprava patrí do pôsobnosti niektorej zo základných slobôd zaručených Zmluvou, treba zohľadniť predmet danej právnej úpravy (pozri v tomto zmysle rozsudky *Holböck*, C-157/05, EU:C:2007:297, bod 22 a citovanú judikatúru; *Dijkman a Dijkman-Lavaleije*, C-233/09, EU:C:2010:397, bod 26, ako aj *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-35/11, EU:C:2012:707, bod 90).

32 Ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 67 svojich návrhov, vnútroštátna právna úprava, ktorej predmetom je predovšetkým poskytovanie finančných služieb, patrí do pôsobnosti ustanovení Zmluvy týkajúcich sa slobodného poskytovania služieb, hoci by mohla spôsobiť alebo zahŕňať pohyby kapitálu.

33 Súdny dvor už totiž rozhodol, že vnútroštátny režim, podľa ktorého členský štát na výkon činnosti poskytovania úverov v rámci podnikateľskej činnosti na jeho území spoločnosťou usadenou v treťom štáte vyžaduje predchádzajúce povolenie a ktorého účinkom je tak zabrániť vstupu tejto spoločnosti na finančný trh, podstatne zasahuje do výkonu slobodného poskytovania služieb v zmysle článku 56 a nasl. ZFEÚ (rozsudok *Fidium Finanz*, C-452/04, EU:C:2006:631, body 49 a 50).

34 Naproti tomu do pôsobnosti článku 64 ods. 1 ZFEÚ patria vnútroštátne opatrenia, ktorých predmetom sú v zásade aspoň pohyby kapitálu.

35 Za týchto podmienok vyžadovať na účely začlenenia opatrení do pôsobnosti článku 64 ods. 1 ZFEÚ, aby boli tieto opatrenia priamo určené samotným poskytovateľom finančných služieb a aby upravovali vykonávanie a kontrolu ich finančných operácií, ako aj ich povoľovanie alebo ich likvidáciu, by znamenalo spochybniť vymedzenie hraníc medzi ustanoveniami Zmluvy týkajúcimi sa slobodného poskytovania služieb a ustanoveniami Zmluvy upravujúcimi voľný pohyb kapitálu.

36 Výklad, podľa ktorého cieľom článku 64 ods. 1 ZFEÚ nie je odkazovať na situácie patriace do pôsobnosti slobodného poskytovania služieb, je tiež podporený skutočnosťou, že na rozdiel od kapitoly o voľnom pohybe kapitálu neobsahuje kapitola o slobodnom poskytovaní služieb nijaké ustanovenie, podľa ktorého by sa jej ustanovenia vzťahovali aj na poskytovateľov služieb, ktorí sú štátnymi príslušníkmi tretích štátov a sú usadení mimo Európskej únie, pričom cieľom tejto kapitoly je zabezpečiť slobodné poskytovanie služieb v prospech príslušníkov členských štátov (rozsudok *Fidium Finanz*, C-452/04, EU:C:2006:631, bod 25).

37 Naproti tomu z článku 63 ZFEÚ a článku 64 ods. 1 ZFEÚ vyplýva, že v zásade sú zakázané všetky obmedzenia pohybu kapitálu zahrňujúceho poskytovanie finančných služieb medzi členskými štátmi navzájom a členskými štátmi a tretími krajinami, ibaže by také obmedzenia existovali podľa vnútroštátneho práva alebo práva Únie k 31. decembru 1993 alebo prípadne k 31. decembru 1999.

38 Z dôvodu rozdielov medzi ustanoveniami týkajúcimi sa slobodného poskytovania služieb a ustanoveniami týkajúcimi sa voľného pohybu kapitálu, sú preto situácie, na ktoré sa vzťahuje článok 64 ods. 1 ZFEÚ, nevyhnutne odlišné od situácií, na ktoré sa vzťahuje článok 56 a nasl. ZFEÚ, pokiaľ ide o ich príslušnú územnú a osobnú pôsobnosť.

39 Ďalej treba pripomenúť, ako uviedol generálny advokát v bode 74 svojich návrhov, že rozhodujúce kritérium na účely uplatnenia článku 64 ods. 1 ZFEÚ sa týka skutočnej príčinnej súvislosti existujúcej medzi pohybom kapitálu a poskytovaním finančných služieb a nie osobnej pôsobnosti sporného vnútroštátneho opatrenia alebo jeho vzťahu s poskytovateľom skôr než s adresátom takýchto služieb. Ako už bolo totiž pripomenuté v bode 21 tohto rozsudku, pôsobnosť článku 64 ods. 1 ZFEÚ je definovaná odkazom na kategórie pohybov kapitálu, na ktoré sa môžu vzťahovať obmedzenia.

40 V dôsledku toho okolnosť, že vnútroštátne opatrenie sa týka v prvom rade investora a nie poskytovateľa finančnej služby, nebráni tomu, aby toto opatrenie patrilo do pôsobnosti článku 64 ods. 1 ZFEÚ.

41 Napokon, na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že daňové právne úpravy členských štátov môžu patriť do pôsobnosti článku 64 ods. 1 ZFEÚ (pozri najmä rozsudky *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, body 174 až 196; *Holböck*, C-157/05, EU:C:2007:297, body 37 až 45, ako aj *Prunus a Polonium*, C-384/09, EU:C:2011:276, body 27 až 37).

42 V druhom rade, pokiaľ ide o rozsah výnimky stanovenej v článku 64 ods. 1 ZFEÚ, treba pripomenúť, že účelom reštriktívneho výkladu tejto výnimky je zachovať potrebný účinok článku 63 ZFEÚ.

43 Aby sa na vnútroštátne opatrenie mohla uplatniť uvedená výnimka, musí sa toto opatrenie týkať pohybov kapitálu, ktoré majú dostatočne úzky vzťah s poskytovaním finančných služieb.

44 Ako zdôraznil generálny advokát v bode 74 svojich návrhov, na to aby existoval dostatočne úzky vzťah, je potrebné, aby existovala skutočná príčinná súvislosť medzi pohybom kapitálu a poskytovaním finančných služieb.

45 Z toho vyplýva, že do pôsobnosti článku 64 ods. 1 ZFEÚ patrí vnútroštátna práva úprava, ktorá tým, že sa uplatňuje na pohyby kapitálu do alebo z tretích krajín, obmedzuje poskytovanie finančných služieb (pozri analogicky s pohybmi kapitálu zahrňujúcimi priame investície alebo usadenie sa v zmysle článku 64 ods. 1 ZFEÚ rozsudky *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, bod 183, a *Holböck*, C-157/05, EU:C:2007:297, bod 36).

46 V prejednávanej veci nadobudnutie podielov na investičných fondoch so sídlom na Kajmaních ostrovoch, ako aj poberanie dividend, ktoré z toho vyplývajú, zahrňujú existenciu poskytovaných finančných služieb, ktoré uskutočňujú tieto investičné fondy v prospech dotknutého investora. Taká investícia sa odlišuje od priameho nadobudnutia podielov v obchodných spoločnostiach na trhu investorom, keďže vďaka týmto službám umožňuje najmä využiť zvýšenú diverzifikáciu medzi jednotlivými aktívami, ako aj lepšie rozdelenie rizík.

47 Taká vnútroštátna právna úprava, o akú ide v konaní vo veci samej a ktorá stanovuje paušálne zdanenie v spojení s nemožnosťou investora odviesť daň z príjmov, ktoré skutočne získal, v prípade, že zahraničný investičný fond nespĺňa podmienky stanovené v § 17 ods. 3 a § 18 ods. 2 *AusllnvestmG*, môže odradiť tuzemských investorov od upisovania podielov na zahraničných investičných fondoch, v dôsledku čoho títo investori menej často využívajú služby

takýchto fondov.

48 V dôsledku toho a vzhľadom na uvedené skutočnosti treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 64 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že taká vnútroštátna právna úprava, o akú ide v konaní vo veci samej a ktorá stanovuje paušálne zdanenie príjmov vlastníkov podielov na zahraničnom investičnom fonde v prípade, že tento fond nesplnil určité zákonné povinnosti, predstavuje opatrenie týkajúce sa pohybov kapitálu, ktoré zahrnujú poskytovanie finančných služieb v zmysle tohto článku.

O druhej otázke

49 Vzhľadom na odpoveď na prvú otázku nie je potrebné odpovedať na druhú otázku.

O trovách

50 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 64 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že taká vnútroštátna právna úprava, o akú ide v konaní vo veci samej, ktorá stanovuje paušálne zdanenie príjmov vlastníkov podielov na zahraničnom investičnom fonde v prípade, že tento fond nesplnil určité zákonné povinnosti, predstavuje opatrenie týkajúce sa pohybov kapitálu, ktoré zahrnujú poskytovanie finančných služieb v zmysle tohto článku.

Podpisy

* Jazyk konania: nemčina.